

השבת רבי נתמן מברסלב

בחינת התלמיד שהשגתו בחינת מלא כל הארץ כבודו, בחינת הקיצו ורננו שוכני עפר וכו'. שהוא ראשי תבות יהושע וכו' (כמבאר בלקוטי מוהר"ן חלק ב – סימן ז, עיין שם), שעיקר השגתו הוא בחינת התחזקות שיחזק את עצמו ואת כל ישראל בכחו של משה רבנו שלא יתיאשו ולא יפלו משום דבר ובכל מה שיעבר עליהם יהיו חזקים בכחו של משה רבם. כי ה' אתם עדיין ולא יתייראו כי ה' אתם, כי מלא כל הארץ כבודו. שזהו בחינת לא תיראו וכו'. כי הצדיק בחינת משה יכול להשפיל את המלאכים המקטרגים שמהם נמשכו ונשתלשו קליפות סיחון ועוג (שהם מבני הנפילים שאמרו: מה אנוש כח ידענו, וכמובא), כי מראה להם שאינם יודעים עדיין בדיעתו יתברך כלל וכו'. ולעורר ולהקיץ כל השוכני עפר שהם הדרי מטה שלא יתייראו כי עדיין ה' אתם כי מלא כל הארץ כבודו וכו'. שזהו בחינת אזרת משה את יהושע: עיניך ה' אתם את כל אשר עשה ה' אלקיכם לשני המלכים האלה שהם סיחון ועוג שכוחם היה מקטרוג המלאכים כן יעשה ה' לכל הממלכות וכו'. כי מאחר שכבר הרג שני המלכים האלה בזה רואין כי יש כח לבטל קטרוג המלאכים מאחר שהרג שני המלכים האלה סיחון ועוג שנמשכו מהם, על כן בוודאי תהיה בטוח וחזק כי כן יעשה ה' לכל הממלכות אשר אתה עבר שמה ובוודאי תירשו ארץ ישראל ששם עיקר התגלות זה הדעת של משה שהוא בחינת עליונים למטה ותחתונים למעלה וכו', על כן בוודאי לא תיראו וכו'. (הלכות נטילת ידים שחרית – הלכה ו, אות פד)

עצות
(לקוטי עצות - אנוחה, סימנים לט-מ)
אנוחה וגנוחה של איש
הישראלי הוא יקר מאד, כי הוא שלמות החסרונות. אבל אי אפשר להשלים החסרון על-ידי אנוחה, כי-אם על-ידי התקרבות להצדיק שהוא הרב האמת שבדור, כי ממנו מקבלים הרוח-חיים להשלים החסרון על-ידי אנוחה (ליקוטי מוהר"ן, סימן ח'; עיין צדיק אות יא).

תפילה
(לקוטי תפילות א - תפילה ח)
... יהי רצון מלפניך ה'
אלקינו ואלקי אבותינו, אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת. שתעורר רחמיך וחסדיך הגדולים עלינו, ותזכנו ברחמיך הרבים להאמין ולהתקרב לצדיקים אמתיים שבדורנו אשר בהם בחרת, להחיות את עמך בית ישראל על ידם, כי מהם תוצאות חיים לנו ולכל ישראל. ובכך עזרני ה' שנוכה להמשך מהם רוח חיים למלאת כל מחסורנו, ותשמע קול אנוחותינו תמיד, ויהיה לנו כח להמשיך על ידי אנוחותינו רוח חיים רוח טובה מהצדיק אמתי, להשלים כל החסרונות שחסר לנו, הן בגוף, הן בנפש, הן בממון, בגשמי וברוחני, כולם יתמלאו ויושלמו לטובה, כי עמך מקור חיים, ואתה משיע רוח החיים לכל חי ולכל דבר שבעולם, על ידי צדיקך האמתיים הדבקים בתורתך הקדושה תמיד, אשר היא חייו וארך ימיו. על כן חמל על עמך ישראל, ותגלה לנו צדיקך האמתיים, ותזכנו להמשיך מהם רוח החיים, עד שיהיה לנו כח על ידי אנוחותינו לבד שאנו מאנחים על מה שחסר לנו, שיהיה נשלם החסרון תכף, ותמלא כל משאלות לבנו לטובה. וכל העוונות והחטאים והרשעים שחטאנו לפניך, אשר על ידם סלקנו והרחקנו הרוח חיים, ועל ידם באו לנו כל החסרונות שחסר לנו, על כולם תמחול ותסלח ברחמיך הרבים על ידי צדיקי הדור האמתיים אשר רוח אלקים בקרבם, אשר על ידם אתה מתרצה ומתפייס לישראל ברחמים, ועל ידם אתה מכפר ומוחל לעוונותינו בכל דור ודור, כמו שכתוב: ואיש חכם יכפרנה. ותבטל ותשבר ותכניע כל אויבנו, וכל הקמים עלינו לרעה מהרה הפך עצתם וקלקל מחשבתם...

אלא סמוך למיתה וכן יעקב אבינו וכו', היינו כי עיקר התוכחה הוא על ידי הרצון. ועל כן עיקר התוכחה הוא רק סמוך למיתה שאז מתחילין להכלל ברצון ואז מאיר בו הרצון ביותר, ומחמת שהוא סמוך להסתלקות, כי ההסתלקות של הצדיק הוא שיהיה נסתלק ויכלל בבחינת רצון כמו משה רבנו עליו השלום, שנכלל בשעת מיתתו ברעוא דרעוין כני"ל. ומחמת שסמוך למיתתו מתחיל להאיר בו בחינת הרצון, על כן אז דייקא יכול להוכיחם. כי עיקר הערבות, מה שכל אחד ערב בעד חברו וצריך להוכיח את חברו, ובאמת מי יכול להוכיח את חברו, כי אינו יודע מה שחסר לחברו וגם מי יודע אם חברו ישמע לדברו ואפילו אם ישמע מי יודע אם יוכל להתגבר על מה שצריך להתגבר ולשוב אליו יתברך, על כן עיקר קיום מצוה זאת הוא על ידי הרצון, שיהיה רצונו חזק מאד לראות בטובת חברו ובטובת כל ישראל טובה אמיתית ונצחית, שיזכו כולם לשוב אליו יתברך באמת. וכמו שהאדם בעצמו בוודאי ראו לו שלא ירצה שום רצון אחר רק לזכות

להתקרב אליו יתברך, שרק זה הוא טובה והצלחה אמיתית, וחוף מזה הכל הבל, כמו כן מְחִיב כל אחד לאהב את חברו וכל ישראל כנפש, ולהתגעגע ולכסף שיזכו כל ישראל להתקרב אליו יתברך, ובתוך כך אם אפשר לו לקיים מצוה זאת של תוכחה בפשיטות לדבר עם חברו ביראת שמים, בוודאי מה טוב מזה נעים, כי כל אחד מְחִיב לדבר עם חברו ביראת שמים, אבל העיקר הוא הרצון.

ואת יהושוע צויתי בעת ההוא לאמר עיניך ה' את כל אשר עשה ה' אלקיכם לשני המלכים האלה כן יעשה ה' לכל הממלכות אשר אתה עבר שמה לא תיראו כי ה' אלקיכם הוא הנלחם לכם ... (א, ב)
וזה מרמז על עיקר המלחמה הגדולה והכבדה שהיא עיקר מלחמת כל אדם שהיא מלחמת היצר בזה העולם שהעיקר שלא יירא ולא יתפחד כלל כי ה' אתנו, כי מלא כל הארץ כבודו כמו שאמר אז אדוננו מורנו ורבנו ז"ל: ה' יתברך עמך ואצלך וכו', אל תירא. וכמו שאמר: שהאדם צריך לעבר בזה העולם על גשר צר והעיקר שלא יתפחד (בלקוטי תניינא - סימן מח).
וזה: לא תיראו כי ה' אלקיכם הוא הנלחם לכם. ואזהרה זאת הזהיר ביותר את יהושע, כמו שכתוב: ואת יהושוע צויתי וכו'. כי יהושע הוא

אלה הדברים אשר דבר משה ... (א, א)
ופירש רש"י שמנה כאן כל המקומות שהכעיסו לפניו וכו', היינו כי התוכחה של משה היה תוכחה של חסד, כמו שכתוב בתורה תקעו — תוכחה (בלקוטי תניינא - סימן ח) עיין שם שאמר משה תוכחתו באפן שלא יעורר חס ושלום על ידי תוכחתו הריח רע של המעשים רעים שעשו ויחליש אותם חס ושלום על ידי זה רק אדרבא על ידי תוכחתו יחזק אותם ויוסיף ויתן בהם ריח טוב וכו', כמו שכתוב שם. ועל כן הזכיר כל המקומות שהכעיסו לפניו כל המקומות דייקא כי בזה הזכיר להם זכות וחסד כי הוא קיים: אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו, כי הוא זכה לאחז' בכסא הכבוד, בחינת מאחו פני כסא וכו' שעל ידי זה היה בבחינת מקומו של עולם (כמבאר בלקוטי מוהר"ן חלק ב – סימן א, עיין שם). ועל כן ידע שכל אלו המקומות שהכעיסו בהם לפני המקום ברוך הוא המקומות בעצמן גרמו להם לחטא' כי עברו במדבר מקום נחש שרף ועקרב וצמאון וכו' שהם מקום תוקף הקליפות והסטרא אחרא כידוע, והיו צריכים ללחם עם קליפות קשות ועצומות שהיו במקומות כאלו. וזה גרם להם שכמה פעמים לא יכלו לעמוד בסיון וכשלו במה שנכשלו, וכמו שאמר רבותינו ז"ל על פסוק: וישב ישראל בשטים וכו' שהמקום גרם להם לחטא', כמו שכתוב בוזה הקדוש. נמצא שבוזה שהזכיר את המקומות דייקא שהכעיסו לפניו, בזה המציא להם זכות, בחינת הזכות של ראש השנה שהוא: אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו וכו' כני"ל.
וכן טובב והולך כל ספר דברים על קטב זה להזכיר את ישראל כל מה שהכעיסו לפניו ואף על פי כן לא יתיאשו עצמן מן הרחמים לעולם. כי רחמיו לא כלים כאשר ראו בעיניהם, שאף על פי שעשו את העגל אף על פי כן לא מנע רחמיו מהם. וכן אחר שאר החטאים היטיב עמהם בחסדו, עד שהם מוכנים עתה לכנס לארץ ישראל. על כן ידעו לדורות שבכל מה שיעבר עליהם עד ביאת משיח בכלל ובפרט על כל אחד ואחד יהיה איך שיהיה, לעולם אל יתיאשו עצמן מן הרחמים כמו שאמרו רבותינו ז"ל: אפילו חרב חדה גמנית על צווארו של אדם אל ימנע את עצמו מן הרחמים, ואמרו: יפה צעקה לאדם בין קדם בין לאחר בין לארז בין דין. וזה שסיפר תפלותיו, איך התפלל והתחנן לפני ה' יתברך, כמו שכתוב: ואתנפל לפני ה' וכו' ואמר וכו', הכל כדי להורות בני ישראל שיתחזקו בתפילה וצעקה לה' יתברך תמיד, כי רחמיו אינם כלים לעולם. (הלכות ערלה – הלכה ד, אות טו)

ויהי בארבעים שנה ... (א, א)
מלמד שלא הוכיחן אל סמוך למיתה (רש"י) מובא בוזה הקדוש ברעיא מהימנא על משה רבינו עליו השלום: ובגין דהוית חשיב בחיך דאלו הוה אפשר לך הוית מהדר כלא עלמא תחות קדשא בריך הוא וכו', עיין שם, שמבאר שם גודל מעלת משה בשביל זה שהיה חושב כל ימיו שאילו היה אפשר לו היה מחזיר כל העולם לה' יתברך. נמצא, שאפילו משה רבנו עליו השלום, עיקר מצוות תוכחה היה מקיים על ידי הרצון שהיה כוסף תמיד להחזיר כל העולם למוטב, ועל ידי זה זכה למה שזכה; וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל שאין מוכיחין את האדם אלא סמוך למיתה, שכן משה לא הוכיחן

(מורי ישראל אודסר, זצ"ל - נס הפתק) המעשה היה בשנת תרפ"ב, וששים שנה היה לגמרי בסוד. רק הילדים שלי ספרתי להם העניין, וגם-כן היו אחדים יחידים סגלה שהיו צדיקים קדושים וחברים שלי, כמו רב שלמה וקסלר - אני ספרתי להם והם קבלו את זה. איך אפשר לקבל את זה? זה למעלה למעלה מן הטבע. נו, והם קבלו את זה.

העניין היה, אני מכרח לספר בקיצור, בתמצית. היה מעשה כזה - זה היה שנתיים וחצי אחרי שנפטר רבי ישראל קרדונר, אני נכשלתי, נכשלתי ונפלת. זה היה ביום שבעה עשר בתמוז, זה צום חמור של ארבע עונות, לפני תשעה באב וזמן החרבן. ואני הייתי רגיל להתענות בכל התעניות, בכל שני וחמישי, בכל ערב ראש-חדש, וגם-כן אני עשיתי תענית בכל יום ויום מחצות לילה עד אחרי התפילה לא טעמתי אפילו מים, כמו שנהג מורי הקדוש רבי ישראל קרדונר. אני ראיתי שאפילו באב, חוץ מהתעניות של 'שולחן ערוך', רבי ישראל הוא היה מתענה, וגם-כן אני, הייתי עם רבי ישראל, אני עשיתי גם-כן כך והייתי נזהר כל תענית. ודוקא ביום שבעה עשר בתמוז שהוא תענית חמור מארבע תעניות נפלתי ונכשלתי.

הגיע שבעה עשר בתמוז והיה נדמה לי שאני לא מרגיש טוב, שאני מכרח לבטל את התענית. אני הרגשתי עצמי חלש ולא כל-כך טוב, אבל לא חס-ושלום באפן חמור. אז הבעל-דבר התגבר עלי בבוקר ביום שבעה עשר בתמוז, "אתה חלש מאד, אתה צריך לאכל, עכשיו! לפני התפילה!"

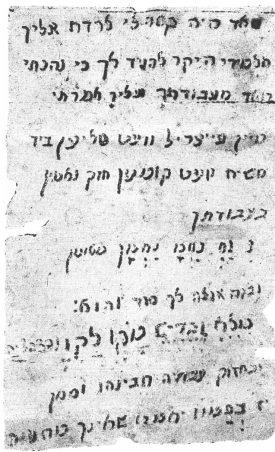
על-כל-פנים יהיה איך שיהיה אני מתבייש לספר הכל, אני לא שתיתי מים מחצות לילה עד אחר התפילה, לא אכלתי ולא שתיתי. ועכשיו בא אלי הבעל-דבר ואמר לי: "אתה צריך לאכל לפני התפילה, אתה חלש כל-כך..."

אני לא יכלתי להתגבר, אני שמעתי לו, לא רציתי, אבל אכלתי...

נו, אני אכלתי, אבל כמו שאוכלים חס-ושלום דברים מוזיקים, אני אכלתי אבל זה היה בלא ידיים ובלא רגלים, אבל אכלתי. על-כל-פנים נכשלתי. ירידה, ירדתי ירידה גדולה ואכלתי בבוקר. אחרי האכילה ברכתי ברכת המזון והלכתי למקוה ולהתפלל אחרי הסעודה. נו, יכולים להבין איך היה התפילה ובאיזה מצב אני הייתי אחרי דבר כזה - לאכל לפני התפילה.

וזה היה מעיק עלי והיה לי צער גדול, אני לא רציתי לחיות, אני כמעט שיצאתי מהדעת, הייתי שבור מאד ונפלתי לעצבות כזה שלא יכלתי לדבר ולהתראות בפני אנשים, רק שכבתי ולא דברתי כלום. נפלתי לעצבות כזה... שלא היה אפשר להסתכל בפני מגודל הפחד, כל מי שראה אותי היה נופל עליו פחד! ואני הלכתי לשיבה ושכבתי בבית-הכנסת, זה היה גם ישיבה וגם בית-הכנסת, שכבתי בבית-הכנסת כמו מת חמשה ימים. בבית אני הייתי ביום ששי וביום שבת, בישיבה הייתי ביום ראשון וביום שני, שלישי, רביעי, עם שני ימים זה ששה ימים. אני שכבתי כמו מת, לא מדבר ולא אוכל. רק התפללתי, לא אכלתי ולא דברתי, הייתי כמו מת!

וביום רביעי בערב, זה היה כבר בכ"ג בתמוז, נכנס לי מחשבה, אני בכיתי להשם יתברך שירפא אותי, שיחם ממני את העצבות, מתי שמעתי שכל בני-הישיבה ומורים ואומרים שישראל בער הברסלבר הוא חולה והוא נעשה משוגע, הם כולם כל העיר טבריה היו מתנגדים. זה בית-כנסת והיו שם בני-הישיבה, ומי שנכנס לבית-הכנסת ראה את ישראל בער שוכב בעצבות כזה, והם היו רגילים שאני הייתי תמיד מרקד ושמח. והם היה להם קשה: "איך ישראל בער שמח, ממה הוא שמח? אין לו פרסה ואין לו לחם לילדים!". אז הם חשבו:

"עכשיו זה לא ישראל בער שהיה, זה ישראל בער משוגע, וככה הוא הסוף של כל הברסלבים. כי הם הולכים על חצות לילה לשדות וליערות ולפעמים הם נפחדים מאיזה כלב, מאיזה חיה, מאיזה גוי, אז סוף-כל-סוף הם נעשים משוגעים. כן, זה הסוף שלהם." כולם רצו להשתטמ ממני ואמרו שיצאתי מדעתי ואני כבר משוגע.

ואני הייתי בעצבות נוראה, וזה שהם אמרו על ברסלב כך, מזה היה לי עצבות עוד יותר בלי שיעור, כי אני הרגשתי שאני הגורם לכל זה שהם מדברים ככה, אז חשבתי: "מה זה, עצבות כזה! אפילו אם עוברים על כל התורה כולה, אבל להיות בעצבות כזה? עשיתי עברה, אבל יכולים לעשות תשובה, מה זה הדכאון הזה!"

היה לי צער גדול, אני נפלתי למחלת נפש, הייתי בדכאון, היה קשה לי מאד ולא רציתי לחיות... הכלל, שכולם צחקו ממני. ואני למדתי בישיבת רבי מאיר בעל-הנס בטבריה, אז הלכתי לציון רבי מאיר בעל-הנס בצהרי היום ואמרתי לרבי מאיר בעל-הנס: "כולם מצחקים ממני ואינני יודע מה לעשות ואיך לעשות תשובה, אני נכשלתי ונפלתי ואין לי שום עצה איך לעשות תשובה. איך עושים דבר כזה ולא מתביישים, בתענית שכל ישראל קבלו עליהם תענית בגמרא והדין, ואני נכשלתי, נפלתי ואכלתי לפני התפילה". אני התביישתי ונפלתי כל-כך ולא מצאתי שום מקום איך לחיות ואיך לעשות. "מה עשיתי!" אני הייתי יכול למות מגודל הבושה מגודל הנפילה...

על-כל-פנים אני היה לי צער גדול וגם לא יכלתי לעבד השם, הייתי בחושך, אני הייתי בעצבות כזה ממש כמו שיוצאים מן הדעת. הייתי חולה נפש והייתי מדכא מאד ובכיתי להשם על זה שאני גורם חלול השם, בזיון לברסלב. אז היה לי התבודדות והתפללתי ובכיתי לפני השם יתברך בבית-הכנסת שירחם עלי ושירפא אותי ושיחם ממני הדכאון, העצבות, המחלה. שלא יוכלו לומר המתנגדים על חסידי ברסלב כך ושלא יהיה חלול השם, "רבונו של עולם ראה המצב שלי. אמת - אכלתי, עשיתי מה שעשיתי, אבל אני רוצה תשובה, תרפא אותי ותוציא אותי מהמצב הזה, מהעצבות הזה, כי אני גורם חלול השם לברסלב. רבונו של עולם, תרפא אותי שאוכל לצאת מן העצבות..."

ואני הייתי בבית-הכנסת והחדר שלי היה ליד בית-הכנסת, אולי נרדמתי, ונכנס לי מחשבה תקיפה כמו מי שנכנס בראש שלי, בפנים המוח שלי, ואומרת לי המחשבה בתקף: "יתכנס לחדר שלך ותפתח את ארון הספרים ותתן ידך על איזה ספר שהוא, לא תכולן לספר מסים, רק תניח את היד על ספר ותוציא אותו, ותפתח אותו במקום שתפתח... ושמה תמצא דברים טובים שתוכל להחיות עצמך, שמה תמצא רפואה לנפשך!"

אז אני רציתי רפואה, והתפללתי, אז חשבתי: "המחשבה שלי זה דבר רציני! טוב, אף-על-פי-כן מה יש לי להפסיד, אני אעשה את זה ונראה מה שיהיה מזה."

עשיתי כן, נכנסתי מבית-הכנסת לחדר שלי ופתחתי את הארון ועשיתי כמו שאמר לי, נתתי את ידי על איזה ספר, זה היה ספר 'לקוטי הלכות' חלק ראשון של רבי נתן, והוצאתי אותו ופתחתי אותו, והיה שם זה הפתק...

תוכן הפתק הקדוש
=====

מאד היה קשה לי לרדת אליך
תלמידי היקר להגיד לך כי נהניתי
מאד מעבודתך ועליך אמרתי
***מיין פייעריל וועט טליען ביז**
משיח וועט קומען חזק ואמץ
בעבודתך

נ נח נחמן נחמן מאומן
ובזה אגלה לך סוד והוא:

מלא וגדיש מקו לקו פצפצי-ה
ובחזוק עבודה תבינהו, וסימן
יז בתמוז יאמרו שאינך מתענה
=====

* (האש שלי תוקד עד ביאת המשיח)
=====

אבל לא ידעתי מה שזה, זה הנייר זה רפואה? מה, חסר ניירות? חשבתי: "נייר בספר, יכול להיות שזה סימן בשביל לידע איפה אני לומד", אז לא שמתי לב לזה, ראיתי חתיכת נייר וקראתי רק בתורה שרבינו הקדוש מחדש במקום שפתחתי, בא"ר חיים בחלק א' דף ק"ה, "אולי אני אמצא שמה דברים שהם יעזרו לי", אז קראתי ובוודאי החייתי את נפשי, אבל אחר-כך ראיתי שאין לי שום תקוה לרפואה, כי עשיתי כך וכך, עשיתי הכל ולא מצאתי רק חתיכת נייר ולא עזר לי התורה, עזר לי על המקום, אבל תכף שגמרתי לקר'א - חזרה המחלה כמו שהיתה ולא ראיתי שום רפואה ולא היה לי כלום. אז נפלתי בדעתי, חשבתי שאין לי שום תקומה, שום תקנה, ונתייאשתי...

רציתי לקחת את הספר ולסגור ולהחזיר את הספר להארון, "לא מצאתי רפואה, אז מה לעשות?" טרם שסגרתי את הספר הבחנתי וראיתי שיש שורות כתובות על הנייר... רק התחלתי לקר'א, ותכף ראיתי מה שזה, פלא מה שלא היה מעולם!

התחלתי לקר'א וראיתי מה שכתוב, "תלמידי היקר... וקראתי וקראתי אותו עד שגמרתי לקר'א את המכתב כולו עד הסוף, וכל דבור ודבור שקראתי... נכנס בי, הרגשתי וראיתי פלאות כאלה שאי אפשר לספר. כמו שהייתי מקודם בעצבות כזה - ככה קבלתי שמחה מזה הפתק, שמחה כזה שהעצבות לא היה לה שום ערך נגד השמחה. לא רואים שמחה כזו בעולם הזה, רק בעולם הבא. שמחה כזו שאין בעולם הזה שמחה כזו!

והתחלתי לנגן נגונים כאלה של שמחה ולרקד ולמחאות כפיים, פנים כאלה של שמחה... וכלם, כל בני-הישיבה, שמעו שאני נעשיתי שמח. והם למדו בישיבה ואמרו: "הו, המשוגע נעשה שמח", הם אמרו שישראל בער כבר הוא בסדר גמור, אחרי עצבות כזה הוא בשמחה כזה, אז הוא משוגע לכל ימי חייו, "יש גושפנקא - הוא משוגע! לא יעזר לו שום בית-חולים ולא שום רפואה".

אז נכנסתי לחדר והתחלתי לרקד בחדר שלי, וכלם נכנסו לחדר שלי וראו דבר כזה שאני מרקד ושמח, אני לא שואל אותם, אני מרקד ושמח כזה, הם נבטלו. אז הם ראו את הרקודים והשמחה, הם הוציאו אותי מהחדר להחצר ועשו כל בני-הישיבה עיגול, ואני הייתי באמצע ורקדתי. וכלם שמחו כל-כך וכלם התלוצצו ממני, "המשוגע הוא מרקד...".

טוב, הם עמדו זמן רב, הם עמדו כמה שעות עד קרוב לחצות לילה והם נעשו עייפים, אז אמרו: "הוא לא נעשה עייף, הוא יעייף אותנו, אנחנו עייפים יגיעים כבר, אנחנו לא יכולים לעמד, אין לנו כוח יותר, צריכים לישון", אז הם הלכו ואני נשארתי כמעט כל הלילה ורקדתי לבדי...

(ההמשך יבוא)

לעילוי נשמת מרת **בלרה בת דיאמנטא**
ת.נ.צ.ב.ה.